

ကျွန်ုပ်တို့၏ နယ်ကျော် မိမိလေး ရင်မှတစ်စိုက်

ရင်မှတစ်စိုက်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အမှတ်

အိမ်၌ ကျွန်မသားမောင်သိန်းတန်ထံသို့ လူငယ်နှစ်ယောက်
အဝင်အထွက်များနေခြင်းကို သတိပြုမိသည်။

သား၏ အခန်းထဲ၌ သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် နေ့စဉ်လိုပင်
တိုးတိုးပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြခြင်းကြောင့် ထူးပါတယ်ဟု ထင်လာသည်။

ထိုအထင်ကြောင့် ထိုသူငယ်များ ဘာကိစ္စရှိ၍ လာနေကြသနည်းဟု
သားကို မေးမြန်းကြည့်ရသည်။

အိမ်သို့လာသော လူငယ်နှစ်ယောက်မှာ မောင်တင်မြင့်နှင့်
မောင်တင်အေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်မသားပြောပြမှ မောင်တင်မြင့်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်
လားရှိုးမြို့ကဖြစ်ပြီး ရှုမဝ ဦးကျော်ထံတွင် ရုပ်ရှင်ပညာဆည်းပူးလေ့လာနေသည်မှာ
သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မောင်တင်မောင်အေးကား
ရှုမဝရုပ်ရှင်ကားရိုက် မန်နေဂျာဖြစ်သည်။

မောင်တင်မြင့်က သူကိုယ်တိုင်မင်းသားလုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့်
ပူးပေါင်းကာ ရုပ်ရှင် ရိုက်ချင်၍ မောင်သိန်းတန်ထံ၌ ဇာတ်လမ်း၊
ဇာတ်ညွှန်းနှင့်တကွ ဒါရိုက်တာလုပ်ရန် လာရောက်
တိုက်တွန်းပြောဆိုနေကြကြောင်း သိရတော့သည်။

ကျွန်မမှာ နံနက်အလုပ်သွား ညမှ အိမ်ပြန်ဖြစ်၍ သူတို့ကိစ္စကို
မေးမြန်းရုံမှတစ်ပါး စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်ပင်

အချိန်အားမရအောင် အလုပ်များနေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းတင်တော့မလို့’ ဟု သားကပြောမှ
‘ဘာဇာတ်လမ်းလဲ’ ဟု မေးမိသည်။

ရုပ်ရှင်စိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်ပြမည့် ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်နှင့်
ဇာတ်လမ်းစဉ်ကိုပြ၍ ကြည့်သည့်အခါတွင် ကျွန်မမှာစိတ်မောသွားတော့သည်။

‘ဒီခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဇာတ်လမ်းတင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မြန်မာ
ပရိသတ်အကြိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဇာတ်လမ်းရိုက်ရင် မင်းတို့ အောင်မြင်မှာ
မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မက ထင်မြင်ချက်ပေးလျက် ဤဇာတ်လမ်းမတင်ရန် ဝင်၍
တားသည်။

မောင်သိန်းတန်မှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း၌ သာလျှင် စိတ်ပါမှုရှိလျက်
ယနေ့အထိ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်ကိုင်ဘဲ ရုပ်ရှင်ပညာနှင့် ပတ်သက်သော
နိုင်ငံခြားစာအုပ်စာတမ်းတွေ ဖတ်လျက်သာ အချိန်ကုန်နေသူဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ပညာရပ်၌ စိတ်ဝင်စားစွာ ဆည်းပူးမှု၊
စိတ်အားထက်သန်မှုရှိလှသည်။ သူ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း
ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းဖြစ်ရန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ပေးရန်လည်း
ကျွန်မ၌ ငွေအင်အားမရှိ၊ ငွေအင်အားရှိသူက သူ၏ ရုပ်ရှင်ပညာ အရည်အချင်းကို
သိမြင်၍ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ပေးရန် လာရောက်အပ်သောအခါ၌ ကျွန်မက
မရိုက်ရန် ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်တားမြစ်ရမည်မှာ စိတ်မကောင်းစရာပင်ဖြစ်သည်။

‘ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးကော ဘာဖြစ်သလဲမေမေရဲ့၊ ဒါအနုပညာပဲ၊
အနုပညာလိုကြည့်ပါ၊ ဒီဇာတ်လမ်းပဲ တင်မယ်’

‘ဒီဇာတ်လမ်းကို မတင်နဲ့၊ အနုပညာတော့မှန်၊ ပရိသတ်ကြိုက်မှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင် ရိုက်မယ့် ငွေတွေက မင်းငွေမဟုတ်ဘူး၊ ‘နှမလက်လျှော့’ ကားလိုဖြစ်သွားရင် သူ့ခမျာဘယ့်နှယ့် လုပ်မလဲ ’

ကျွန်မှာ သားဘက်ကမဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်မည့် ကုမ္ပဏီနှင့် ပေါင်း၍ ငွေရင်းနှီးထုတ်မည့် မောင်တင်မြင့်ဘက်မှ နေ၍ ကြည့်ကာ သူ့ဇာတ်လမ်းကို မတင်ဖြစ်ရန် တားမြစ် ကန့်ကွက် နေရသည်။

‘နှမလက်လျှော့’ ကားကို မေမေက အထင်သေးသလား၊ နိုင်ငံခြားသားတွေက မြန်မာ ရုပ်ရှင်ကား ကောင်းကောင်းကြည့်ချင်တယ်ပြောလို့ ဗြိတိသျှဘားမား(ညွန့်မြန်မာ) ဦးနေဝင်းက ‘နှမလက်လျှော့’ ကားကို ယူပြတယ်၊ မေမေ အထင်မသေးပါနဲ့’

မောင်သိန်းတန်မှ ‘နှမလက်လျှော့’ ဇာတ်ကားရိုက်စဉ်က ကျွန်မမှာ ထိန်းသိမ်းခံနေရသည်။ ကျွန်မလွတ်မြောက်လာသည့် အခါ၌ ‘နှမလက်လျှော့နေလေတော့’ ဇာတ်ကားထုပ်မှာ အိမ်၌ ရှိနေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူပြသော ‘နှမလက်လျှော့နေလေတော့’ ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ပျက်မိသည်။ ထိုဇာတ်ကားရိုက်စဉ် ကျွန်မသာရှိလျှင် သူ့ဇာတ်ကားကို ကျွန်မတည်းဖြတ် ၍ ပြုပြင်ပစ်မိမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကားမှာ အညံ့မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကောင်မျိုး စကားပြောနည်းမှုကြောင့် ပရိသတ် လက်မခံခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်များ စကားပြောကြမည်ဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်ပရိသတ် နှစ်သက်မည့် ကားကောင်းတစ်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း စိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ ယခုသူ တင်ပြမည့် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဇာတ်လမ်းမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်မည့် မောင်တင်မြင့်အတွက် ရင်လေးစရာကောင်း၍ မောင်တင်မြင့်က ရင်မလေးဘဲ ကျွန်မကကြားကဝင်၍ ရင်လေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီဇာတ်လမ်းမတင်ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ၊
ဘာတင်ရမလဲ’

အဲဒါမှ ခက်သည်။ သူရိုက်မည့်ကားကို ကျွန်မကကြားက
အတင်ဝင်ရောက် ကန့်ကွက် တားမြစ်နေခြင်းကြောင့် ဇာတ်လမ်းအစားရှာပေးရန်
ကျွန်မ၌ တာဝန်ရှိလာတော့သည်။

‘ဒီဇာတ်လမ်းတော မတင်နဲ့၊ စောင့်ဦး၊ မင်းတို့အတွက် မေမေ
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပေးပါ့မယ်’

ကျွန်မငွေမှာရင်းထုတ်မည့် မောင်တင်မြင့်ကို ငဲ့ညှာမှုဖြင့်
နေရင်းထိုင်ရင်း အလုပ်ပိုလာ တော့သည်။ အသက် ၂၀အရွယ်ရှိ
မောင်တင်မြင့်မင်းသားလုပ်မည့် ဇာတ်ကားအတွက် မောင်တင်မြင့်နှင့်
သင့်လျော်မည့် ဇာတ်လမ်းကို ဖုတ်ပူမီးတိုက်စဉ်းစားရတော့သည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတိုင် ရင်မှတစ်ရှိက်ဝတ္ထုကို ၅လ သို့မဟုတ် ၇ လ ခန့်
အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကြီးရေးမည်ဟု ကြံရွယ်ကာ ဇာတ်လမ်းပျိုးလိုက်သည်။

ကျွန်မအချိန်မှ ကျွန်မ မပိုင်ဘဲ လူနာများက အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွန်မကို
စိုးပိုင်ထားမှုကြောင့် ဝတ္ထုရေးရန် အချိန်ရှာမတွေ့ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မမှာ
ဗျာများရတော့သည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း၌ ပထမလထည့်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း လစဉ်ထည့်သော
ကော်ပီစာမူများမှာ အချိန်ယူ၍ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေးသားမှုမဟုတ်တော့ဘဲ
လူလေးငါးယောက်၊ လက်ရေး လေးငါးမျိုးဖြင့် ကျွန်မနှုတ်ကရွတ်သမျှ
လိုက်ရေးပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်တိုက်၌ လူနာစဲသွားသည့် အချိန်ပိုင်းကာလက လေးများကိုပင်
ဤဝတ္ထုအတွက် စာမျက်နှာ တစ်ရွက်ရရ၊ နှစ်ရွက်ရရ အသုံးချရသည်လည်းရှိသည်။

ကိုအောင်ဇေယျ၊ မောင်မိုးဟိန်း၊ မောင်သိန်းတန်၊ ဒေါ်ဒေါ်ချို။

မောင်ခင်မောင်ရင်၊ မောင်ပါစီ ကျွန်မဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး၊

ကျွန်မလက်ရေးမဟုတ်တော့ဘဲ သူတို့လက်ရေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကော်ပီ
စာရွက်လေးငါးရွက်မှာပင် လက်ရေး ပြောက်သောက် လက်ရေးမျိုးစုံဖြစ်နေသည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင် ကိုဝင်းဦးက ‘အစ်မကြီးစာမူ

ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်တယ်၊ လက်ရေး ပေါင်းစုံပဲ’ ဟု ပြောလေသည်။

လက်ရေးပေါင်းစုံသာ ကိုဝင်းဦးမြင်ရ၊ ဖတ်ရသည်။

လက်ရေးပေါင်းစုံနှင့် မည်ကဲ့သို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေးသားပေးရပုံကို ကိုဝင်းဦး
မြင်စေချင်မိသည်။

‘ကဲ... အခုအချိန်ပိုင်းကလေးအားတာ၊ လာစမ်းပါ... ထိုင်စမ်းပါ။

ပါးစပ်ကပြောမယ်၊ လိုက်ရေးပေးကြစမ်းပါ’

ကျွန်မအားလပ်သည့် အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း မီရာလူ နီးရာလူကို

ကမန်မအနား၌ ထိုင်စေပြီး ပါးစပ်မှ တောက်လျှောက်ရွတ်ရသည်။

ဝတ္ထုကိုမရေးမီကလည်း တွေးရန်အချိန်မရှိ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မရေးနိုင်၍

အမြန်နည်းကို လိုက်ရကာ နှုတ်မှ တောက်လျှောက်ရွတ်ရသည့်အခါ၌

ရွက်နေခိုက်အချိန်ယူတွေးကာ စဉ်းစားနေရာ အမီလိုက်၍ ရေးပေးရသောသူ

အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေရမှုကို ငဲ့ရသော စိတ်က စောနေသည့် အတွက်

ပါးစပ်မှရွတ်နေရင်း ကောင်းနီးရာရာ စကားလုံးအလှအပ၊ အနုစိတ်ရွေးချယ်ရာ

နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲ ပေါ်ရာ ပြောနေခြင်းသာဖြစ်ရသည်။

လူနာလာလျှင် ရပ်လိုက်ရပြန်သည်။ လူနာများပြန်သွားပြီး

ဆက်ရေးနေခိုက် လူနာရောက်သည့် အခါ၌ ခေါင်းထဲပေါ်နေသောစကားလုံးများ

ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘဲ ပျောက်ကုန်ကြတော့သည်။

ဤပုံစံမျိုးဖြင့် ဝတ္ထုရှည်ရေး၍ မဖြစ်နိုင်၊ ဝတ္ထုရှည်ရေးလိုလျှင်

ခေါင်းအေးအေးဖြင့် အချိန်ယူကာ မဂ္ဂဇင်းအတွက် လေးငါးလစာ လက်ထဲ၌
ကော်ပီစာမူရှိမှသာလျှင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပို့ရန် ကောင်းသည်ဆိုသော
သင်ခန်းစာရလျက် စရေးပေးမိခြင်းကို နောင်ပြန်ဆုန်၍ မရတော့ပေ။

‘ဘယ်သူလာလာ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့တော့၊ အိမ်ပေါ်တက်မယ်၊
တံခါးပိတ်မယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ရေးမယ်’

နံနက်ဘက် အိမ်သူအိမ်သားများကို ပြောဆိုမှာကြားပြီး
အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ ရေးရန် ပြင်ဆင်နေတုန်း အိမ်အောက်မှအရေးကြီးသော
တယ်လီဖုန်းရောက်လာတတ်သည်။

‘လူမမာမောနေလို့တဲ့၊ မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့’

အိမ်အောက်မှ တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ကြပြန်၍ ပြန်ဆင်းခဲ့ရသည်။
အလုပ်တိုက်မလာမီ နံနက်ဘက် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဆက်မေးနေသော
တယ်လီဖုန်းများကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ မရေးဖြစ်တော့ပေ။
အလုပ်တိုက်သို့ နံနက် ၁၁ နာရီ လူနာများ ချိန်းထားသောအချိန်မီ အရောက်သွား
ရပြန်သည်။

ညဘက်အလုပ်တိုက်မှ အိမ်သို့ပ ည ၉နာရီ ၁၀ နာရီမှ ပြန်ရောက်သည်။
ရေချိုး ထမင်းစားပြီး ည ၁၂နာရီမှ ၀တ္ထုအတွက်ရေးရန်ပြင်ဆင်ရသည်။
ကျွန်မမှာတစ်နေ့လုံး လူနာတွေနှင့် အလုပ်များပြီး ဖားလာ၍ မောပန်းလာသဖြင့်
မထိုင်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲပြီး နှုတ်က ပြောရသည်။ ကျွန်မဲ့သို့
ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်ဖြင့် ပင်ပန်းလာခဲ့သော ကိုအောင်ဇေယျက ၁၂ နာရီမှ ၂ ချက် ၃
ချက်အထိ ထိုင်ရေးပေးရသည်လည်း ရှိသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သည် အခြားသူများအတွက် အားလပ်သော
နေ့တစ်နေ့သတ်မှတ် ကြသော်လည်း ကျွန်မအတွက် တနင်္ဂနွေနေ့သည် ဘယ်တော့မှ
မအားလပ်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်လူမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်မအိမ်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့သည် ဘယ်တော့မှ မအားလပ်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ် လူမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်မအိမ်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှ လူစည်ကားလေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ တိုက်ပိတ်ရက်တွင် ကျွန်မနှင့်တွေ့ချင်သော လူနာများ၊ ဆွေမျိုးသားခင်းများ၊ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများဖြင့် တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း အိမ်၌ ပရိသတ်မပြတ်အောင်ဖြစ်သည်။ ရပ်ဝေးလူနာ၊ ရပ်ဝေး တယ်လီဖုန်းတွေကလည်း တနင်္ဂနွေ နေ့ည၌ မစဲအောင်ညံ့နေသည်။

ပုံနှိပ်အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ လူနာကတစ်ဖက်၊ ဝတ္ထုကတစ်ဖက်၊ အမျိုးမျိုးသော ကိစ္စတွေက တစ်ဖက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဝတ္ထုအတွက် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားမှု၊ တွေးတောမှုကလေးကိုပင် အချိန်ရှိသူ မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာတော့သည်။

ရင်မှတစ်ရှိုက်ဝတ္ထုတွင် နှောင်းငယ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို လည်းကောင်း၊ နှောင်းငယ်နှင့် မင်းယာဉ်တို့၏ အနာဂတ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်းကောင်း၊ နှောင်းငယ်နှင့် မင်းယာဉ်တို့၏ အနာဂတ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုရှည်ကြီးအဖြစ် ရေးသားသွားရန် ကြံရွယ်ရင်း ရှိပါလျက် အချိန်ကို အစိုးရသူမဟုတ်၍ မဂ္ဂဇင်း၌ သုံးလနှင့် ဇာတ်သိမ်းရပ်ခဲ့ရသည်။

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကသုံးလဖြင့် ဇာတ်သိမ်းခြင်းကို မကျေနပ်၍ ဆက်လက်ရေးပေးပါရန် လာရောက် တိုက်တွန်းသည်။

‘အစ်မကြီး ဝတ္ထုတိုနေရင် တိုက်ကိုတော့ ဆဲစာတွေရောက်တော့မှာပဲ’ ဟု ကိုဝင်းဦးက ပြောသည်။

ကျွန်မမှာ ရှည်ရှည်ကြီး ရေးပေးချင်ပါလျက် အချိန်မရမှုကို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းမိသည်။

ရင်မှတစ်ရှိုက်အမည်မှာ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ ရှိုက်ရသည်ထက်
စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်က ပိုမို၍ ရှိုက်ခဲ့ရသည်။ အရပ်ကူပါလူဝိုင်းပါဖြင့်
မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ရသည်။

ကျွန်မဝတ္ထု ရေးခဲ့သမျှတွင် ဤဝတ္ထုသည်
အသွက်ဆုံးဆိုရမည်ထင်သည်။ စာပေ သဘောအရ မွမ်းမံခြယ်မှုန်းခြင်း၊
အနုစိတ်ခြင်း၊ ချဲ့ထွင်ခြင်းတွေ မရှိတော့ဘဲ လိုရင်းသာ ကွက်တိဖြစ်အောင်
သွက်သွက်ရေးချသွားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

အလုပ်အင်မတန်များပြီး အချိန်မအားရှိသည့်ကြားမှ
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်ရန် ဖန်တီးလာသော
မောင်တင်မောင်အေး၊ မောင်တင်မြင့်နှင့် ကျွန်မသားကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

ဤဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်မည်။ မရိုက်ဖြစ်မည်ကား ယခုတိုင်
မသေချာသေးပေ။ ဇာတ်ကားရိုက်ရန်အတိုက် လားရှိုးသို့ ပြန်၍
ငွေကြေးစုဆောင်းရှာဖွေသူ မောင်တင်မြင့်မှာ ရန်ကုန်သို့ ယနေ့တိုင်ပြန်၍
မရောက်သေးပေ။ သူ့အတွက် စေတနာပြုဌာန၍ ရေးပေးရသော ဝတ္ထုမှာ
စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါပြီးရုံမက စာဖတ်ပရိသတ်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ
လုံးချင်းစာအုပ်ပင် ထွက်ပေါ်၍ လာနိုင်လေပြီ။

ရင်နှင့်အောင်မွှေး ဝတ္ထုသည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ ခုနှစ်လခန့်ပါဝင်ပြီး
ထူထဲသော စာအုပ်ကြီး ဖြစ်၍ စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် အားရပါးရတစ်ဝကြီး
ဖတ်ကြရသည့်တွက် ကျေနပ်မှုရရှိ ကြသည်။

‘ရင်နှင့်အောင်မွှေး’ ကဲ့သို့ ‘ရင်မှတစ်ရှိုက်’ ဝတ္ထုကို အားရပါးရ
တစ်ဝကြီးဖတ်ရတော့မည်ဟု အားခဲထားကြသော စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း စာဖတ်ပရိသတ်မှာ
သုံးလနှင့် အပြီးသတ်သွားသောကြောင့် အားမရအောင် ဖြစ်ကြရသည်ဟု
သိရှိရသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဤအမှာမှ တစ်ဆင့် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

*

| ၁ |

လမ်းမတော်နှင့် ကျုံးကြီးလမ်းမီးပွိုင့်မှ ဆလွန်းကားတစ်စီးသည် မီးနီပြထား၍ ရပ်နေရသည်။

ကားပေါ်မှ ကိုကျော်သူသည် မီးနီကို အစဉ်တစိုက်ကြည့်လျက် သွားလိုစိတ်စောနေသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် အပြင်သို့ပြန်ထွက်ရမည့်ကိစ္စကြောင့် နွဲ့နွဲ့ယဉ်ကို ကြည့်ကောင်းအောင်လိုမ့်ရန် စိတ်ကူးရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

အလုပ်မှအပြန် အိမ်ရောက်၍ ပြန်ထွက်ရတိုင်း နွဲ့နွဲ့ယဉ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြရသည်။ ကိစ္စမထပ်အောင် အကြံထုတ်၍ စဉ်းစားနေဆဲ မီးနီသည် မီးစိမ်းသို့ ကူးသွားသည်။

ကိုကျော်သူသည် ကားကိုအရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ရှေ့များကို အပြင်းကျော်တက်သည်။ ယနေ့ညနေချိန်းထားသောအချိန်မီရန် စိုးရိမ်စိတ်က မောင်းထားသော ကားအရှိန်ထက်ပြင်းသည်။

သူ့အိမ်ရှိရာ သူ့လမ်းထဲသို့ ချိုးတော့မှ အရှိန်လျှော့ကာ ရုံးကပြန်နေကျ ပုံမှန်အတိုင်း ခြံထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်သွားသည်။

ကိုကျော်သူ၏ ဇနီး နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက် သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ မောင်လေး မင်းယဉ်သည် ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်လျက် အထဲမှ တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ခေါက်နေသည်။

မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသော နွဲ့နွဲ့ယဉ်က ဒေါသသံဖြင့် အခန်းထဲမှ အော်ပြောသည်။

‘တစ်ဆိတ်ရှိပိုက်ဆံပဲ၊ ပေးပြီးတာလည်း ဘာမှမကြာသေးဘူး၊
ဒီလိုချည်းတောင်းနေတိုင်း ပေးရမှာလား၊ တော်ပြီ၊ မပေးဘူးဆို... ပေးကိုမပေးဘူး’

မင်းယဉ်သည် သူ့အစ်မ၏ ဒေါသသံ၊
ဝမ်းနည်းသံတို့ရောထွေးလျက်ရှိသော စကားတို့ကို ဂရုမစိုက်၊ ပမာမခန့်ပုံဖြင့်
တံခါးထုရင်းပြန်ပြောသည်။

‘ပိုက်ဆံတောင်းတာ လိုလို့တောင်းတာပါ၊ မပေးလို့ဘယ်ရမတုံး၊
ကိုယ်ရထိုက်လို့ ကိုယ်တောင်းတာ ပေးရမယ်... ပေး’

‘ရခွင့်ရထိုက်ရှိလို့တောင်းတာ’ ဆိုသော မင်းယဉ်၏ စကားဖြင့်
နဲ့နဲ့ယဉ်၏ မျက်လုံးမှ ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့သည် ပါးပေါ်သို့
တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက်ကျလာလေသည်။ အတွင်းရေး ဘာမျှမသိသော
မောင်တစ်ယောက်အတွက် ပိုမို၍ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်လာသည်။
သူရင်၌ ဖွင့်မပြောနိုင်သော ဆို့ခြင်းဖြင့် တင်းဆို့လျက်ရှိသည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ ငွေတွင်းကြီး အောက်မေ့နေသလား... မင်းမင်း၊ နင်
ငါ့ကိုဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးနေသလဲ၊ ဒီဒုက္ခကို ငါမခံနိုင်ဘူး၊ နင်တောင်တာလည်း
ငါမပေးနိုင်ဘူး၊ တောင်တာ မပေးလို့ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်ရင်လည်း နေချင်ရာမှာ
နင်သွားနေ’

မင်းယဉ်သည် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ နာကြည်းစွာ
မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

‘ဘာ... တခြားမှာသွားနေ..... ဟုတ်လား၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအိမ်က
တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တဲ့အိမ်များ အောက်မေ့နေသလား၊ မင်းမင်းနဲ့
မနေချင်ကြရင်သာ ခင်ဗျားတို့လင်မယား ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားကြ’

မင်းယဉ်တို့အဒေါ် ဒေါ်သိန်းမေသည် မောင်နှမချင်းရန်ဖြစ်ကြသံကြား၍
မီးဖိုထဲမှ ကပျာကယာ ပြေးထွက်လာသည်။ မင်းယဉ်၏ ပခုံးကိုဖက်လျက်

ဖျန်ဖြေတောင်းပန် စကားပြော သည်။

‘တော်ပါတော့..... မင်းမင်းရယ်၊ လူကြားသူကြားလိုပ
မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်အစ်မဆီ ပိုက်ဆံတောင်းတာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
တောင်းရောပေါ့’

မင်းယဉ်သည် ဒေါ်သိန်းမေ လာဖက်သော လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ကာ
ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘မင်းမင်းကို ဒီမှာမနေနဲ့တဲ့၊ မင်းမင်းနဲ့မနေချင်ရင် သူတို့သာ
ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား၊ ဒေါ်ကြီးလည်း သူတို့နဲ့ လိုက်သွားချင်လိုက်သွား’

ဒေါ်သိန်းမေသည် မင်းယဉ်နားသို့တိုးကပ်ကာ လေသံဖြင့် ထပ်၍
ချောသည်။

‘စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာပါသားရယ်၊ ဒီစကားတွေ မပြောကြပါနဲ့၊
ဒေါ်ကြီးတော့ စိတ်ညစ်လှပြီ’

ဒေါ်သိန်းမေမှာ ကွယ်လွန်သွားသော မင်းယဉ်တို့ဖခင် ဦးလွန်းဘော်၏
နှမငယ်အပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ တူမနှင့်တူကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာဖြင့် ဤအိမ်မှမခွာဘဲ
စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုနေသူ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့၌ ကားထိုးဆိုက်လိုက်သော ကိုကျော်သူသည် အိမ်ထဲမှ
ဆူဆူညံညံအသံများကို အိမ်ပြင်မှ ကြားရသည်။ ကားရပ်သံကိုတော့
မင်းယဉ်ကြားလိုက်သည်။ မင်းယဉ်သည် အပြင်ဘက်သို့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟိုမှာ လာနေပြီ တော်ကြာတော့ကွယ်... မကောင်းဘူး’

ဒေါ်သိန်းမေသည် မျက်ကလဲဆန်ပျာနှင့် ပြောပြီး၊ သူ့ကိုမမြင်အောင်
မီးဖိုထဲသို့လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ပရောက်လာသော ကိုကျော်သူက အိမ်ခန်းဝ၌
မျက်နှာမည်းပျက်နေသော မင်းယဉ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းယဉ်က သူ့ယောက်ဖိကု ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ
မှုန်သုန်သုန်မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ခါးကို လက်တစ်ဖက်ထောက်လိုက်သည်။
သူ့မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ မာအောင်တင်းထားသည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အပြင်သို့အမြန် ပြန်ထွက်ရန်
အရေးတကြီးဖြစ်လာခါမှ အတားအဆီး လာဖြစ်နေသော မောင်နှမရန်ပွဲကြောင့်
ကိုကျော်သူဒေါပွသွားသည်။ ဒေါပွသွားသော်လည်း ဒေါသကို မပြဘဲ မျိုသိပ်ပစ်ကာ
စိတ်ကို ပြန်ချုပ်လျက်၊ ကိစ္စအေးအောင် အမြန်လုပ်ရန်အတွက် မင်းယဉ်နားသို့
လျှောက်လာသည်။

အိတ်ထဲမှ နှစ်ဆယ်တန် စက္ကူတစ်ရွက် နှိုက်ယူကာ မင်းယဉ်ကို
ကမ်းပေးလျက် ချို့ချို့သာသာ ပြောဆိုသည်။

‘မင်းမင်း... ရော့ကွာ’

မင်းယဉ်သည် ကိုကျော်သူလက်ထဲမှ ငွေနှစ်ဆယ်ကို လှမ်းမယူဘဲ
ခပ်မာမာပြန်ပြောသည်။

‘ဒါဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ကိုကျော်သူက သူ့ဒေါသကို ဖုံးလိုက်ရပြီး၊
စိတ်ပျက်နေဟန်မျက်နှာနှင့်ပြန်ပြောသည်။

‘မသိဘူးလေ၊ မင်းအစ်မဆီ မင်းပိုက်ဆံတောင်းနေတယ် ထင်လို့
ငါပေးရတာ ’

အခန်းထဲမှ နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် တံခါးနားသို့ ထပြေးလာကာ အတွင်းမှ
ပင်အော်ပြောသည်။

‘မပေးနဲ့၊ ဒီကောင့်ကို မပေးနဲ့ဆို မပေးနဲ့၊ မပေးရဘူး’

နဲ့နဲ့ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလိုတုန်လာသည်။ ကိုကျော်သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရပြီး ယောက်ျားလုပ်သူက သူ့အပေါ်၌ အဘက်ဘက်မှ အနိုင်ယူလျက် အထက်စီးလုပ်နေခြင်းကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်ဆင်းရဲ နေသူဖြစ်သည်။

မင်းယဉ်တောင်းတိုင်း ငွေပေးခြင်းဖြင့် သူ့ကို ထပ်၍ သာ အနိုင်ကျင့်ဦးမည်။ အထက်စီး လုပ်ဦးမည့်အကွက်ကို ကြိုတင်၍ မြင်ကာ စိတ်ကလည်းဆိုး၊ ဝမ်းကလည်းနည်း၊ ပေးလိုက်မှာ သည်းမခံနိုင်၊ ဘာဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိအောင် နတ်ကျသလို တုန်နေသည်။

မင်းယဉ်သည် ကမ်းပေးနေသော ငွေနှစ်ဆယ်ကို မယူသေးဘဲ အရေးမလုပ်သော အမူအရာကို ပြ၍ ပြောသည်။

‘ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်နဲ့တော့ ကိစ္စကမပြီးဘူး၊ ပေးမယ့်ပေး တစ်ရာလောက်ပေးပါ’

ကိုကျော်သူသည် မင်းယဉ်ကို ငွေတစ်ရာမပြောနှင့် ငွေတစ်ဆယ်ပင် ပေးချင်သူ မဟုတ်ပေ။ အလိုလိုက်သော သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဤအိမ်အတွက် ပိုက်ဆံရှာပေးနေသော သူမှာ သူသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်အောင် ငွေကို ပမာမထားသည့် ဂိုက်မျိုးပြလျှက် ကိစ္စပြတ်ရန် အိတ်ထဲနှိုက်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ နဲ့နဲ့ယဉ်၏ အော်သံကို ထပ်မနား ကြားရသည်။

‘ရှင်မပေးနဲ့နော်၊ ရှင်ပေးရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မအသိပဲ၊ မပေးပါနဲ့’

တံခါးကိုဖွင့်ထွက်ကာ ငွေမပေးအောင် အတင်းတားမြစ်လိုသည်။ သို့ရာတွင် သူယောက်ျား ရှေ့၌ သူ့မောင်နှင့်သူ ပိုမို၍ ရန်ပွဲကြီးထွားလာမည်ကို တစ်ဖက်မှ သိမြင်နေသဖြင့် မထွက်လာဝံ့ပဲ အထဲမှ မပေးရန် ကျုံးအော်နေသည်။

ဒေါ်သိန်းမေသည် အပေါက်ဝ၌ ရပ်ပြုလာကာ တစ်စုံတစ်ရာဝင်ရောက်
ပြောဆိုချင်စိတ် ကုန်ခန်းနေသကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းသာပုံမျက်နှာနှင့် စိတ်မချမ်းသာစွာ
ကြည့်နေသည်။

ကိုကျော်သူလက်ထဲမှ ငွေတစ်ရာကို မင်းယဉ်ကဆွဲယူလိုက်ကာ
လွယ်အိတ်ထဲထည့်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ပျာယီးပျာယာဆင်းသွားသည်။

‘နွဲ့ရေ..... တံခါးဖွင့်ကွာ’

ကိုကျော်သူ တံခါးကို သုံးလေးချက်ပုတ်တော့မှ
နွဲ့နွဲ့ယဉ်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လျက် ရှိုက်ငို၍
နေသည်။

‘တိတ်ပါကွာ’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်၏ ။ အိမ်မှအမြန် ပြန်ထွက်ရန်
ဘယ်ကစ၍ ပြောရမည့် စကားကို ကြံဆစဉ်းစားကြည့်သည်။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည်
ရှိုက်လျက် ငိုမြဲပင်ငိုလျက်။

‘တိတ်ပါ... တယ်ခက်ပါကလား၊ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကများ၊ ခေါင်းကပူ၊
အိမ်ပြန်ရောက်လည်း ပူပူဆူဆူ၊ ပိုက်ဆံပေးလည်း၊ မအေးရဘူး၊ မပြီးကြဘူး’

ကိုကျော်သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ခပ်ထန်ထန်
ကလေးပြောလာသည်။

‘မပေးပါနဲ့ တားနေတဲ့ကြားထဲက အတင်းပေးလိုက်တယ်၊ ပေးပြီးတော့
ပေးရတယ်လို့ ပြောပြီ၊ နွဲ့သဘောမတူဘဲနဲ့ အတင်းပေးပြီး နွဲ့ပေါ်မှာ
လာအနိုင်မပြောပါနဲ့၊ ဒါကောင်းသလား’

‘တော်ပါ... တော်ပါ၊ ပေးရတာ လည်း ဒီအကောင်ပဲ၊ ပေးပြီးတော့
မျက်နှာကောင်းမရတာ လည်း ဒီအကောင်ပဲ၊ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမထင်ကြပါဘူး’

နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ထပ်၍ ဖြစ်ပွားမည့်ရန်ကို ရှောင်လိုသည့် သဘောနှင့် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ရှိက်၍ သာဝိသည်။

အခန်းထဲတွင် ကိုကျော်သူက ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်လိုက်ပြီး နွဲ့နွဲ့ယဉ်နား၌ ရပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘တိုက်တစလုံးဆောက်မယ့် လူတစ်ယောက်က အိမ်ပုံစံ ဆွဲဖို့ အတွက် တိုင်ပင်ဖို့ နန်းသီတာမှာ ဒီညခြောက်နာရီ ချိန်းထားလိုပဲ သွားရဦးမယ်၊ ဆွေးနွေးကြရင် ညဉ့်နက်ဦးမှာပဲ၊ စောင့်မနေနဲ့’

ငုံ့လျက်ရှိက်ငိုနေသော နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ကိုကျော်သူကို အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘သွားရဦးမယ်ဟုတ်လား၊ တစ်ညလာလည်း အကြောင်းပြ၊ တစ်ညလာလည်း အကြောင်းပြ ဗိသုကာဆရာကြီးမှ အကြောင်းတွေများလှချည်လား’

‘အလုပ်ကွ... အလုပ်၊ အပြင်မို့များသွားရင် မယုံကြည်တာနဲ့၊ သံသယနဲ့၊ လူကို အလေလိုက် နေတေယ်များထင်သလား ပြောစမ်း’

ရန်ပွဲတစ်ပွဲမှ ရန်ပွဲတစ်ပွဲသို့ ကူးစက်လာခြင်းအတွက် ဒေါ်သိန်းမေသည် အခန်းဝသို့ ရောက်လာကာ ရန်စဲအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝင်ရောက်တားဆီးလိုက်သည်။

‘မောင်ကျော်သူ အပြင်သွားဦးမလို့လား၊ ထမင်းစားသွားမလား၊ အဒေါ်ကြီးပြီ လိုက် မယ်လေ’

ကိုကျော်သူသည် ဒေါ်သိန်းမေကြားဝင်လာသည့်အတွက် ထွက်ပေါက်ရပြီးဟု ရင်ပေါ့ သွားသည်။

လင်မယားတကျက်ကျက်ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်မချမ်းသာဟန်၊

အိမ်ရှိလူကြီးကို အားနာဟန်၊ မသင်္ကာခံရသည့်အတွက် မကျေမချမ်းဟန်၊ ဤ ‘ဟန်’ အပေါင်းကို ဆစ်စတစ်ပေါင်းတည်း ဖြင့် နားလည်သွားစေချင်သော စိတ်ဖြင့် ဒေါ်သိန်းမေမြင်အောင် သက်ပြင်းကြိုးရှိုက်၍ ချလိုက်သည်။ မျက်ခုံးများ ရှုံ့တွန့်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ ညိုမည်းနေသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကို လေးလေး ယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ‘ဟင်း’ ချလိုက်သံကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း အခန်းဝသို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

‘မစားပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီညအပြင်မှာပဲ စားရမယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်လုပ်၊ ဟိုကောင့်ကိုလည်း ဘယ်လောက်သည်းခံသည်ခံ၊ အသိအမှတ် မပြုဘဲ ရန်လုပ်တာပဲ’

စိတ်မချမ်းမြေ့လှသောအသံဖြင့် ကိုကျော်သူက အားလုံးကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်သည် အတွင်း၌ လှိုက်စားနေသော အကျိတ်၊ အနာအခဲတို့ အပြင်ဘက်သို့ ပေါက်ထွက်ရန် တာရှည်ခြင်းကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ပြန်၍ ပိတ်ဆို့မျှသိပ်လိုက်ကာ မျက်ရည်များသာ အသွင်သွင် စီးကျလာသည်။

*

| J |

ငွေတစ်ရာကို လွယ်အိတ်ထဲ၌ ထည့်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းလာသောမင်းယဉ်ကို အိမ်ချင်းကပ်လျက်ရှိသော တစ်ဖက်အိမ်မှ နှောင်းငယ်က လှစ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။

နှောင်းငယ်ကား ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ်ဖြစ်သည်။ တိဖြတ်ထားသော ဆံပင်လေးမှာ သူ့ကုပ်ပေါ်၌ တစ်ညီတည်းဝဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပါးနှစ်ဖက်မှာ မိုး၍ ဖောင်းဖောင်းက လေး ဖြစ်နေသည်။ ဖောင်းနေသော ပါးနှစ်ဖက်၏ အလယ်၊ နှာတံမှာ မပေါ်တပေါ်မြုပ်လျက် ရယ်လိုက်သော အခါပွင့်ဖူးနေသည့် နှုတ်ခမ်းကလေးသည် ပို၍ လှပလာသည်။ ပါးဖောင်း ကလေးနှင့်

မျက်နှာအစဉ်ချိုကာ

ချစ်စရာကောင်းသောကလေးမမျက်နှာဝိုင်းကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။

နှောင်းငယ်သည် ဂါဝန်ကိုပင့်၍ လှေကားမှခုန်ချလိုက်သည်။

ခြံထဲအရောက် ပြေးဆင်းလာသည်။ မင်းယဉ်တို့နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်ဖြစ်၍

မင်းယဉ်ထက်သူကစော၍ ခြံအပြင်ဘက် သို့ ရောက်နှင့်အောင်

တအားကျိုးပြေးလာသည်။

မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်ကို သတိမထားလိုက်မိ။ ခြံဝှကမူးရှူးထိုး

ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်၍

တုံ့ရပ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို... လာစမ်းပါ အစ်ကို၊ လာစမ်းပါ’

နှောင်းငယ်သည် အမိအရ ဖမ်းဆွဲထားသော လွယ်အိတ်ကို

ကျစ်ကျစ်ကလေးဆုပ်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

‘ဟ... ဟ... လွတ်... လွတ်၊ ငါသွားစရာရှိတယ် နှောင်းငယ်၊

အရေးကြီးနေလို့ ညမှလာမယ်’

မင်းယဉ်သည် ရှေ့ဆက်လှမ်းရန် ပြင်ထားသော ခြေလှမ်းကို

မရုပ်သိမ်းဘဲ နှောင်းငယ်လက်မှ လွယ်အိတ်ကို ရုန်းယူသည်။

‘ဪ... လာစမ်းပါအစ်ကိုရယ်၊ နှောင်းငယ်သူငယ်ချင်း မို့မို့

ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်တပ်ပြီးပြီ၊ ချိတ်မလို့ပါ၊ သံရိုက်ပေးစမ်းပါ’

‘တယ်ခက်တဲ့ ကောင်မကလေးပဲ၊ ညကျရင်အစ်ကိုလုပ်ပေးမယ်၊

အခုအရေးကြီးလို့ပါ၊ လွတ်စမ်းပါ... ဖယ်ကွယ်’

ဆွဲကိုင်ဆုပ်ထားသော လွယ်အိတ်မလွတ်ဘဲ နှောင်းငယ်က

မြသည်ထက်မြအောင် ပြင်ဆုပ်ရင်းပြောသည်။

‘လာဆိုလာစမ်းပါ။ လာလေ အစ်ကိုလာရမယ်’ ဇွတ်ပြောနေသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ မြက်ထိုင်နုတ်နေသော နှောင်းငယ်ဘွားဘွား ဒေါ်လှရင်သည် မြက်တွေကို ပုံချလိုက်ကာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

‘လွှတ်လိုက်လေ နှောင်းငယ်၊ ဘိုးဘိုး အခုပြန်လာတော့မှာပဲ၊
ဘိုးဘိုးလာတော့ လုပ်ပေးမှာပေါ့’

နှောင်းငယ်သည် လွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆုပ်ထားရင်း
ခြေကလေးဆောင့်လျက် သူ့ဘွားဘွား ရှိရာသို့ လှည့်အော်ပြောသည်။

‘ဘိုးဘိုးမလုပ်ရဘူး၊ အစ်ကိုပဲ လုပ်ပေးရမယ်’

နှောင်းငယ်သည် မင်းယဉ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မျက်နှာကလေး
တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အစ်ကို လုပ်မပေးဘူးလား၊ ပေးမလား... ဒါပဲပြော’

မင်းယဉ်သည် စိတ်အိုက်ကာ စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

‘တယ်ဆိုတဲ့ ငဆိုမလေး၊ ကဲ... လာလာ’

မင်းယဉ်၏ သဘာဝ မှာ စိတ်မရှည်တတ်သော်လည်း
နှောင်းငယ်ကျတော့ စိတ်ရှည်ရ တော့ကာ နှောင်းငယ်ကို ရှေ့မှတွန်း၍ ခြံထဲသို့
ကွေ့ဝင်ခဲ့ရသည်။

‘မင်းမင်းကို ဘယ်သူမှ မနိုင်ဘူးဟေ့၊ သူပဲနိုင်တယ်’

အဘွားဒေါ်လှရင်က ပြောပြီး ရယ်မောကျန်ရစ်သည်။

မင်းယဉ်နှင့်နှောင်းငယ်တို့ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားကြသည်။

မှန်ပေါင်တပ်ထားသည့် နှောင်းငယ်၏ သူငယ်ချင်း ဓာတ်ပုံကလေးကို စားပွဲပေါ်မှ
ယူလိုက်ကာ ဟိုနေရာဆို၍ ပြတင်းပေါက် အထက်ပေါင်တန်းပေါ်သို့

လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

လွယ်အိတ်ကို ကုလားထိုင်၌ ချိတ်လျက် မင်းယဉ်သည် စားပွဲခုံပေါ်သို့ပ
လွှားခနဲတက်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်မလဲသံပေး၊ တူပါပေး’

မင်းယဉ်က အလျင်စလိုအသံဖြင့်ပြောသည်။ နှောင်းငယ်သည်
ဖိနပ်ချွတ်၊ ဝရန်တာသို့ ပြေးထွက်လာကာ သူ့အဘွားကို လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

‘ဘွားဘွားရေ... သံရှိလား၊ သံဘယ်မှာထားသလဲ’

‘သံမရှိဘူး၊ ရှိတဲ့သံညည်းအဘိုး ဘယ်သိမ်းထားမှန်းမသိဘူး’

မင်းယဉ်သည် စားပွဲခုံပေါ်မှ ဂုန်းခနဲခုန်ချလိုက်ကာ
လွယ်အိတ်ကိုဆွဲယူပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုင်း... သံမှမရှိဘဲ ညမှလုပ်’

‘ဟင့်အင်း.... အစ်ကိုမသွားနဲ့ဦး၊ သံချောင်းရှာပေးမယ် ချိတ်ပြီးမှသွား’

နှောင်ငယ်သည် မင်းယဉ်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ စိတ်မချ၍
ပြောပြောဆိုဆို မင်းယဉ်လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး သူ့ပခုံး၌
သိုင်းချိတ်ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် ပြက္ခဒိန်ချိတ်ထားသော သံကလေးတစ်ချောင်းကိုနဲ့
ဖြုတ်လာကာတူကိုပါ တစ်ပါတည်းယူလာလျက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မင်းယဉ်သည် စားပွဲခုံပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။

နှောင်းငယ်ပြသောနေရာ၌ သံစိုက်လိုက်သည်။ အရေးတကြီးသွားလိုသော
ဇောကြောင့် အလျင်စလိုရိုက်ထည့် လိုက်ရာတွင် သံကလေးမှာ
ကွေးကောက်သွားပြီး သစ်သားထဲသို့ပ မြုပ်ဝင်သွားသည်။

‘ဟောဗျာ... သံမြုပ်သွားပြီ၊ မရတော့ဘူး’

မော့ကြည့်နေသော နှောင်းငယ်သည် ချက်ချင်းနှုတ်ခမ်းစူထော်သွားပြီး စိတ်ဆိုးသွားသည်။

‘လုပ်ပြီ... အစ်ကိုက၊ အစ်ကိုကောင်းကောင်းမှ သံမရိုက်ဘဲ၊ အစ်ကိုလွယ်အိတ် ပြန်မပေး တော့ဘူး၊ ကဲ...’

နှောင်းငယ်သည် လွယ်အိတ်ကိုဆွဲယူလျက် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသည်။ မင်းယဉ်မှာ စားပွဲခုံပေါ်မှ ခုန်ချလျက် နှောင်းငယ်နောက်မှ အပြေးလိုက်ရသည်။

နှောင်းငယ်တို့အိမ်မှာ ခြေတံရှည် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် ခေါင်းလွတ်ရုံလောက်သာ ဆောက်ထားသည်။

အိမ်အောက်၌ တိုင်များကို ပတ်ချာလှည့်လျက် ပြေးနေသော နှောင်းငယ်ကို မိအောင်ပြေးလိုက်သည်။ နှောင်းငယ်သည် မိတော့မည်ဖြစ်၍ အိမ်ကိုပတ်လျက်ကွေ့ ကောက်ပြေး သွားကာ အိမ်ပေါ်သို့ အမြန်ပြန်ပြေးတက်သွားသည်။

ပြေးရင်း မင်းယဉ်လွယ်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ရာ သူ့လက်ထဲ၌ ငွေတစ်ရာ ခေါက်ပါလာသည်။ ဤတွင်လွယ်အိတ်ကို ကပျာကယာ ဖြုတ်ချပစ်ခဲ့လျက် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ ငွေတစ်ရာကို လုံအောင်ဝှက်ထားပြီးမှ ပြန်ပြေးထွက်လာသည်။

မင်းယဉ်ပြေးတက်လာပြီး နှောင်းငယ်ပစ်ခဲ့သော လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး အတွင်းသို့ နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေတစ်ရာမတွေ့ရတော့သဖြင့် စိတ်တိုလာသည်။

‘ကြည့်စမ်း... မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်မလဲ ငါ့ပိုက်ဆံပေး’

နှောင်းငယ်သည် သွားကလေးတွေ တန်းစီပေါ်အောင်ဖြုတ်လိုက်ပြီးမှ
နှုတ်ခမ်းကို ပြန်စု၍ ပြောသည်။

‘မပေးဘူး’

‘မလုပ်စမ်းပါနဲ့ နှောင်းငယ်ရယ်၊ အစ်ကိုအရေးကြီးလို့ပါ၊ ပေးစမ်းပါ’

နှောင်းငယ်ကို အလျှော့ပေး၍ မင်းယဉ်က
ငွေယူပေးရန်ချော့ပြောရသည်။ နှောင်းငယ်ကို ထန်၍ မဖြစ် မာန်၍ မရ၊
အမြဲတမ်းအရှုံးပေးရကာ အနိုင်ပေးခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘မပေးဘူးဆို မပေးဘူးပဲ၊ ဘာလဲ၊ ငွေတွေကလည်းအများကြီးပဲ၊
ဒီငွေတွေ အစ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲပြောစမ်း’

‘ခက်လိုက်တာ၊ စစ်ဆေးမနေစမ်းနဲ့ နှောင်းငယ်ရယ်၊ ပေးစရာရှိလို့ပါ၊
ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ၊ သွားယူ... သွား’

အဘွားဒေါ်လှရင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ နှောင်းငယ်က
ယူမပေးဘဲ မထုံတက်သေး လုပ်နေသဖြင့် အဘွားဒေါ်လှရင်ကို ဆီးတိုင်လိုက်သည်။

‘ဟော ဒီမှာ အဘွား... နှောင်းငယ် မင်းမင်း ပိုက်ဆံတွေယူပြီး
ဝှက်ထားတယ်... လုပ်ပါဦး’

‘ဘာလဲ... ငွေတွေလား၊ ခုနက ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့အသံတွေ ဒီဘက်က
အဘွားသဲ့သဲ့ ကြားရပါတယ်၊ မင်းမင်းရယ် မင်းမင်းတော့ ခက်တာပဲ၊ ဒီငွေတွေ
ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘မခက်နဲ့အဘွား၊ မင်းမင်းမှာ ပေးစရာ အပူတပြင်းမို့လို့ တောင်းရတာ
ပါ၊ သူတို့ဆီမှာမှ မတောင်းရင် မင်းမင်းဘယ်မှာ တောင်းရမလဲ’

‘အလကားဘွားဘွား၊ အစ်ကိုသိပ်မိုက်တယ်၊ သိပ်ဆိုးတယ် ဒီငွေတွေကို
တစ်နေ့တည်း သုံးပစ်မှာ’

နှောင်းငယ်က ကမကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။ အဘွား
ဒေါ်လှရင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆေးလိပ်တိုကို
ကောက်ယူမီးညှိကာ မင်းယဉ်၏ မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းစွာ
တစ်မိမိကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကိုကိုပေးပါ နှောင်းငယ်ရယ်၊ ဒီငေါကို အစ်ကိုသုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊
အစ်ကိုပေးရမှာပါ။ အစ်ကိုညကျတော့ စာလာပြတော့လေ သံဝယ်လာမယ်၊
ပုံချိတ်ပေးမယ်နော်၊ သွားယူချေ... လိမ္မာတယ်’

ဤမျှချောရုံလောက်ဖြင့် နှောင်းငယ်မကျေနပ်။

‘အစ်ကိုကို ဒီငွေတွေပေးကိုမပေးဘူး၊ အစ်ကိုမသုံးဘဲ
ဘယ်သူပေးရမှာလဲပြော... ပြောမှ ပေးမယ်’

‘ဪ... သွားယူပါဆို၊ သူများကိုပေးစရာရှိလို့၊ ဟို... ဟို... အစ်ကို
အကြွေးဆပ်မှာ၊ ဒီညနေ မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး... သွားယူလေ’

‘ကိုယ်ဖြင့် ဝင်ငွေမရှိဘဲ၊ ဒါလောက် တင်ရသလား’

မင်းယဉ်သည် အချိန်ကြန့်ကြာနေမည်စိုး၍ အဘွားဒေါ်လှရင်ကို
စစ်ကူတောင်းသည်။

‘အဘွား မပြောတော့ဘူးလား၊ မင်းမင်းနောက်ကျနေတော့မယ်’

‘ကဲပါနှောင်းငယ်ရယ်... ပေးလိုက်ပါ၊ ဒါလောက်ဆို တော်ရောပေါ့’

အဘွားဒေါ်လှရင်က ဝင်၍ စစ်ကူပေးသည်။

‘အို... ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ’

‘ကိုင်း... ကိုင်း... စနေနေ့ကျရင် အစ်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမယ်...
ကျေနပ်လား’

နှောင်းငယ်သည် မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် လုပ်နေရာမှ
ချက်ချင်းပြီးသွားသည်။ လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ဟလာကာ ‘တကယ်လား’ ဟု
အသံကျယ်ကျယ် ထွက်လာသည်။

‘တကယ်ပါ... အစ်ကိုဘယ်တုန်းက နှောင်းငယ်ကို ညာဖူးလို့လဲ..
သွားယူသွား’

တစ်ဟုတ်တည်း အခန်းထဲသို့ နှောင်းငယ် ပြေးဝင်သွားသည်။
မင်းယဉ်နှင့် အဘွားဒေါ်လှရင်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လှမ်း၍
ပြိုင်တူပြီးကြသည်။ အခန်းထဲမှ ငွေစက္ကူခေါက်ကို ယူထွက်လာလျက် မင်းယဉ်ဆီသို့
လာကမ်းပေးသည်။

‘ရော’

‘မိဆိုး’

မင်းယဉ်သည် ငွေကို လှမ်းယူလျက် နှောင်းငယ်၏ ခေါင်းကိုပုတ်၍
အိမ်ပေါ်မှ ကပျာကယာ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

တစ်ချိန်လုံး မင်းယဉ်တို့ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်
ထိုင်ပြီးကြည့်နေသော အဘွားဒေါ်လှရင်မှာ မင်းယဉ် အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းသွားသောအခါ၌ မင်းယဉ်သွားရာကို တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်လျက်
မျက်နှာပေါ်မှ စောစောက အပြီးရိပ်များပျော့မျန်သွားကာ သနားစိတ်၊
မချမ်းသာစိတ်သာလျှင် သူ့မျက်နှာ၌ တင်ကျန်ရစ်သည်။

*

| ၃ |

မူမူ၏ အိမ်ရှေ့၌ ကိုကျော်သူ၏ ကား ရပ်ထားသည်။

ကိုကျော်သူနှင့် မူမူတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ တွေ့ဆုံကြသည်။

ကိုကျော်သူ၏ မိဘများ သန်လျင်ဘက်တွင် နေစဉ်က မူမူနှင့် တစ်တန်းတည်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူ နေခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးချင်းဘဝက ခင်တွယ်ခဲ့သော ရင်းနှီးမှုကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကာ မူမူထံသို့ မပြတ်လာ၏ ။

အစပထမ မူမူအပေါ်၌ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်သကဲ့သို့ ဆက်ဆံလာပြီးမှ မူမူကို မတွေ့ရမနေ နိုင်လောက်အောင် တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းကာ အဝင်အထွက်များလာသည်။

ကိုကျော်သူ၏ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်မှုကို မကြားချင်အဆုံး ကိုကျော်သူထံမှ မူမူ ကြားသိလာရသည်။ မူမူသည် အနေအထိုင် ကျပ်တည်းလာလျက် အမျိုးမျိုးဆင်ခြင်နေရသည်။ မိတ်ဆွေ စည်းဝိုင်းအတိုင်းမှပင် ဆက်ဆံသည်။ ကိုကျော်သူသည် မူမူ၏ တုံ့ပြန်ချစ်ခင်မှုကို အရယူရန် မူမူ၏ ပျော်ကွက်များအပေါ် စောင့်ဆိုင်းချောင်းမြောင်းနေသူဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးတွေ့ရဖန်များသောအခါ နီးစပ်မှုရှိလာသည်။

ကိုကျော်သူသည် မူမူ၏ မျက်နှာကလေးကို မျက်လုံးအတွင်းမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်၊ လဲ့လဲ့ ကလေးပြီးတတ်သော မူမူ၏ အပြုံးသည် သူ့စိတ်၌ ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင်လောက်အောင် စွဲငြိနေသည်။ ကြည်၍ ချိုအေးနေသည့် မူမူ၏ အသံကလေးသည် သူ့နား၌ ထာဝရတည်၍ ဖယ်ရှား၍ မရအောင် ထာဝစဉ် ကြားနေမိသည်။

မူမူနှင့်သာ စကားပြောနေချင်သည်။ မူမူမျက်နှာကလေးကို အမြဲမြင်နေချင်သည်။ မူမူအသံကလေးကိုသာ ကြားနေချင်သည်။ မူမူ၏ မက်ဖွယ်ရာအကြည့်၊ မူမူ၏ မက်ဖွယ်ရာ အပြုံး၊ မူမူ၏ မက်ဖွယ်ရာ ကိုယ်လုံး၊ မူမူနှင့်တွေ့ရတိုင်း သာယာမက်မောဖွယ်ရာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြည့်နှက်လာသည်။ အိမ်က နွဲ့နွဲ့ယဉ်ကို မေ့ပျောက်ထားနိုင်လောက်အောင်

သာယာမက်မော့ဖွယ် ရာ အပေါင်းတို့က ဖျောက်ပေးနိုင်သည်။

မူမူနှင့်တွေ့ပြီးနောက် နွဲ့နွဲ့ယဉ်မှာ ကိုကျော်သူ၏ ချစ်ဖွယ်ရာ ဇနီးမဟုတ်တော့ပေ။ မြင်နေကျ အရပ်ကလေး တစ်ရပ်အဖြစ် ရိုးရလေပြီ။ နွဲ့နွဲ့ယဉ်အပေါ်၌ သနားစဖွယ်အဖြစ်လောက် သာ သေးငယ်သည့် နောင်ကြိုးကလေး တစ်ကြိုးအဖြစ် မျှင်မျှင်ကျန်ရှိတော့သည်။

နောင်နောက်ကပေါ်ခဲ့သော ချစ်စိတ်ခင်စိတ်တို့ မရှိသလောက် ခန်းခြောက်ကုန်သည်။ ညစ်ညမ်းသောအတွေ့ တပ်မက်မှုတစ်ခုတည်းသာ သူ့မယား နွဲ့နွဲ့ယဉ်ဖြစ်နေချေသည်။

မူမူကိုတော့ ကာမဂုဏ်စိတ်သက်သက်မဟုတ်ဘဲ အထူးအရေးတယူလုပ်ချင်သည်။ ဂရုစိုက်ချင်သည်။ ယုယချင်သည်။ သူ့စိတ်၌ တယုတယမွှေးချင်သည်။ သူ့စိတ်၌ တယုတယ ဖက်ပွေ့ထားချင်သည်။ တယုတယ မြတ်နိုးချင်သည်။

မိန်းမလိုကစားတတ်သော ကိုကျော်သူသည် မိန်းမချောချောမြင်လျှင် တပ်မက်စိတ်ဖြင့် ကြိုက်လိုငမ်းလိုချင်သော သူ့ဝါသနာအလျောက် သာယာစိတ်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့သော မူမူသည် ယခုတော့ ချိုးနှိမ်၍ မရသော စွဲမက်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူ့နှလုံးသည်းပွတ်၌ စိုးမိုးစွဲမက်လျက်ရှိနေသည်။

မူမူသည် အဆက်အသွယ်တစ်ခုမှတစ်ဆင့် ရုံးတစ်ရုံးတွင် အလုပ်ရရှိရန် သန်လျင်မှလာပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသူဖြစ်သည်။ အစ်မဝမ်းကွဲတော် အိမ်၌ လာ၍ နေသည်။

ကိုကျော်သူ၏ ခင်မင်မှု၊ ကူညီမှု၊ စောင့်ရှောက်မှု၊ ဂရုစိုက်မှု၊ အရေးတယူလုပ်မှုများ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထူးကဲအောင် ပြုလုပ်လာသောအခါ၌ ရိုးမှရိုးရဲ့လားဟု ကိုကျော်သူ့ အပေါ်၌ သံသယရှိလာသည်။ လွတ်လပ်သူမဟုတ်၊ အိမ်ထောင် ရှိမှန်းအသိစိတ်က ဝင်ရောက် ဟန့်တားလာသည်။ မူမူ၌

အဆင်အခြင်ရှိလာသည်။ မိတ်ဆွေစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ မကျော်စေရန်
ဣန္ဒြေထားလာသည်။

မူမူစိတ်ကို ချောင်းမြောင်းနေသော ကိုကျော်သူသည် မူမူယူဆချင်တွေ
ဟုတ်သလိုလို၊ မဟုတ်သလိုလို သဘောရိုးသလိုလို၊ သဘောမရိုးသလိုလို
လိမ်လိမ်မာမာ ဆုတ်သာတက်သာ ကိုင်တွယ်ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းခြင်း ပြုနေသည်။

မူမူ၏ ပျော့ညံ့သော နှလုံးသားထဲ၌ ဟုတ်သလိုလို၊ မဟုတ်သလိုလို၊
တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်နိုင် သလိုလို၊ မဖြစ်နိုင်သလိုလို၊ မှောက်မှောက်မှားမှား
မပြတ်မသား မဝီမသ ရောထွေးလျက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိဘဲ လက်ခံမြဲလက်ခံ
ဆက်ဆံသည်။

ကိုကျော်သူ သူ့ကိုစွဲလမ်းလာသည်ကို ရိပ်မိသည်။ ကိုကျော်သူ
သူ့ကိုစွဲလမ်းနေမှန်း ရိပ်မိခြင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှိလာသောအခါ၌ အတွင်းစိတ်မှ
ကျိတ်ပြီးသဘောကျတတ် ဖြစ်မိလာသည်။ ကျိတ်ပြီးသာယာသလိုလို၊
လာလိုလိုဖြစ်မိလာသည်။ မိတ်ဆွေစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ ဣန္ဒြေနှင့် ဆက်ဆံလျက်
စိတ်၌ ဖြစ်လာသော သဘောကျတတ်မှု ဘာလိုလို သာယာမှုတို့ကို ကိုကျော်သူ
မသိအောင် တစ်ဖက်က ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး ဖြင့် ဖုံးဖိသည်။

မကလက်သောအမူအရာများ တတ်နိုင်သမျှ သတိထား၍ ပြသည်။
မကလက်သော အပြောအဆိုမျိုး တတ်နိုင်သမျှ သတိထားလျက်ပြောသည်။ သို့သော်
မူမူသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ကိုကျော်သူကု ငေးမောလျက် လှပသော အကြည့်မျိုး
လှပသော အပြုံးမျိုးဖြင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံပစ်သည်။

အပြုံးနှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်မိကြလျှင် ကိုယ်ဟန်ကလေးမခိုတရို့
ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြင့် ပြန်လည်၍ ရုပ်သိမ်းသွားသောအသွင်အပြင်
အမူအရာကလေးတွေကို ပြုလုပ်မိမှန်းမသိ ပြုလုပ်မိလာသည်။

‘ဒီညတော့ ရပ်ရှင်မကြည့်ပါနဲ့တော့ ကိုကျော်သူ၊ မမစောက

သူ့ကိစ္စရှိတာသွားနေရလို့ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အိမ်က အဒေါ်ကြီးကို ပြောသွားတယ်၊
မူမူနဲ့ မတွေ့လိုက်ရဘူး’

မူမူ၏ မျက်နှာကို ကိုကျော်သူက တစ်ခုခု သိချင်စမ်းချင်၍ ရှာဖွေသော
အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘လက်မှတ်တော့ ခံခဲ့ပြီးပြီ၊ အဖော်မပါရင်တော့ သွားဖို့မကောင်းဘူးပေါ့၊
ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ်ကအိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေသေးတော့ ကိုယ့်မှာလည်း
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတာပဲမဟုတ်လား’

မူမူသည် ငြိမ်သက်စွာ ပြုံးနေသည်။ အပြုံးနောက်၌
နှစ်ယောက်တည်းမသွားရန် ငြင်းပယ်ရန် သူ့စိတ်ကိုသူတောင့်၍ တင်း၍
ထားသကဲ့သို့ သူ့မျက်လုံး၌ အရည်ရွန်းလွှဲ တောက်ပခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။

‘ကိုယ်တော့နောက်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ဒီတစ်ချိန်နဲ့ စိတ်ကုန်သွားပြီ၊
လက်မှတ်ရဖို့ တိုးလိုက်ရတာ မူမူရယ်၊ အလုပ်အပျက်ခံ ထမင်းအငတ်ခံပြီး
လူအုပ်ကြီးထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးနွမ်းပြီး မူးသွားလိုက်တာ အသက်တောင်ဘယ်လို
ရှူရမှန်းတောင် မသိဘူး’

မူမူ၏ တင်းထားတောင့်ထားသော စိတ်များလျှော့ ချပစ်နိုင်ရန်
နှိုးဆွပေးသောသဘောဖြင့် တစ်ဖက်မှ လက်မှတ်ခံရသော သူ့ဒုက္ခကို
ပြောပြလုပ်ပြသော အမူအရာများမှာ တစ်ဖက်သား ကျလောက်အောင်
မျိုးမျိုးဝေဆာနေသည်။

မူမူ၏ အားနာစိတ်၊ အားနာမှု သန်းနေသော မျက်နှာကလေးကို ဒက်ခနဲ
မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုကျော်သူသည် အိတ်ထဲမှ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်သုံးစောင်ကို နှိုက်၍ သူ့
လက်ထဲ၌ အမှတ်မထင် လုံးခြေပြနေလျက် မူမူ၏ ပျော့ညံ့သော ၊ အားလျော့သော၊
မပြတ်သားသော စိတ်တိုပကို တဖျဉ်းဖျဉ်း ရစ်ပတ်ဆွဲခေါ်ယူနေသကဲ့သို့

ပြုလုပ်နေသည်။

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကိုယ်ပြန်မယ်’

မူမူက ဒီညပျက်ကွက်ခြင်းအတွက် အားနာကြောင်းစကားဖြင့် တုံ့ပြန်မည်အပြု ကိုကျော်သူက ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဟောဗျာ... ဒီညနေ မူမူဆေးထိုးရမယ်လေ၊ ဆေးခန်းမှာ ကိုယ်စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါတော့ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မူမူအချိန်မီ သွားရမယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ထ... ထ’

‘သြော်... အင်’

မူမူသည် ကိုယ်ကလေးကြွ၍ အသံထွက် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဆေးထိုးရန် ကိစ္စအတွက် ငြင်းပယ်ရန် မလွန်ဆန် နိုင်သကဲ့သို့ သူ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ ဖြတ်သန်းဖော်ပြလာသည်။

‘ခဏလေးပဲမူမူ၊ ထ... ထ အဘွားကြီးကို သွားပြောလိုက် အခုပြန်လာမှာပဲ’

ကိုကျော်သူသည် ပြောပြီး မူမူမလိုက်လိုက်အောင် သူကအရင်ထလိုက်သည်။ မူမူကိုစောင့်နေရန်အတွက် ဝရန်တာသို့ ထသွားကာ လမ်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်ထားသော သူကားနောက်၌ မင်းယဉ်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းယဉ်သည် ကားနံပါတ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကျော်သူသည် ထိန်လန့် သွားလျက် သူ့ကိုမမြင်စေရန် ချက်ချင်း ကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

အဝတ်သွားလဲရန်အထ မူမူသည် ကိုကျော်သူ၏ အမူအရာ ထူးဆန်း၍ ‘ဘာလဲ ကိုကျော်သူ’ ဟု မေးရင်းအနားရောက်လာသည်။

ကိုကျော်သူက လူကိုကွယ်မြဲတိုင်း ကွယ်ထားလျက် လမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးသာ ပြနေ၍ မူမူကထွက်၍ ကြည့်သည်။

‘ကောင်လေးတစ်ယောက် လျှောက်သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူပေါ့... ကိုယ်ပြောနေတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ဖလေ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့အကောင်၊ ကိုယ်အိမ်ထောင် ကျတာကိုက တကယ်တော့ အခြေခံမမှန်ဘူး၊ သူတို့အဖေကို ခင်လွန်းလို့ သူတို့အဖေ တောင်းပန် ကောင်းလွန်းလို့ အိမ်ထောင်မပြုချင်ပဲ အားနာပါးနာ ပြုလိုက်ရတာ ၊ မိုက်မဲတဲ့မောင်ကလဲ ပါသေးတယ် ကိုယ့်ဘဝဟာ တကယ့်ကို အဆင့်မပြေဘဲ ဒုက္ခများတဲ့ ဘဝပါမူမူရယ်’

ဘယ်မျှ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ဖြစ်နေရကြောင်း မူမူ၏ နှလုံးသားကို ဖုံးလွှမ်းထိခိုက် သွားအောင် မောလျကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ကဲ... သွားလေ မူမူ၊ ဆရာဝန်စောင့်နေမယ်’ ဆိုလိုက်သည်။

ကိုကျော်သူနှင့် မူမူတို့ယှဉ်တွဲကာ မောင်းထွက်သွားကြသော ကားကို မင်းယဉ်က ခပ်လှမ်းလှမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်။ ကိုကျော်သူသည် ဘေးဘီကို မကြည့် သူ့အတွေးသူ စိတ်ကူးဖြင့် ရွှင်မြူး၍ မွန်နေသည်။

ဆေးခန်းမှ တစ်ဆင့်တိုး၍ အင်းလျား၊ အင်းလျားမှ တစ်ဆင့် စားသောက်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်မှ တစ်ဆင့်...။

*

| ၄ |

ညနေဆည်းဆာသည် ဝါးရိပ်များကြားမှ ဖြာကျလျက်နေသည်။
ခြံနှစ်ခြံအလယ် မြေနီလမ်းကလေးမှ မင်းယဉ် သည်
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့ပခုံး၌ အမြဲတမ်း ချိတ်ပါလာတတ်သော

လွယ်အိတ်နှင့် သူသွားနေကျအိမ်သို့ လျှောက်သွားသည်။

မြေနီလမ်းဝါးရုံအကွေ့ တစ်ဖက်ရှိ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်အိမ်၏ အတွင်းခန်းထဲတွင် မချောရီသည် ရေချိုးပြီး၍ မှန်ရှေ့ထိုင်လျက် သနပ်ခါးလိမ်းနေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အသံကြား၍ အခန်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူပြီး အပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းယဉ်သည် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ မချောရီသည် အခန်းထဲမှ နေ၍ ‘အဖေ အိမ်ရှေ့မှာ ကိုမင်းယဉ်ရောက်နေတယ်’ ဟု လှမ်းပြောသည်။

နောက်ဖေးခန်းမှ မချောရီအဖေ ဦးအောင်ထွန်းသည် အိမ်ရှေ့သို့လာသည်။

‘လာဟေ့... မောင်မင်းယဉ် ထိုင်လကွာ’

ဦးအောင်ထွန်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ စကားပြောရာတွင် အသံကလေး တိုးတိုးညင်းညင်းဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့၊ ခပ်ညက်ညက် ပြောတတ်သည်။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ပုဆိုးကွက်ကျားတို့မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေသည်။ မေးကားကား၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတိုတိုနှင့် လူပုံကြည့်တော့လည်း လူကြမ်းကဲ့သို့ တင်းမာပုံအသွင်ပေါ်သည်။

မင်းယဉ်သည် ဖျာပေါ်၌ ထိုင်ချပြီး၊ သူ့လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ထွန်းက မင်းယဉ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်၍ ပြောသည်။

‘တစ်နေ့က မင်းပေးသွားတဲ့ ငွေတစ်ရာဟာ တိုလီမိုလီ အကြွေးတွေအကုန် အဆင်ပြေသွား တဲ့အတွက် မင်းကို ဦးလေး သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ’

မင်းယဉ်က ကနွဲ့ကလျ ပြုံးလိုက်သည်။

‘အသေးအမွှား ကိစ္စကလေးပါဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်များ
ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မလိုပါဘူး... ဦးလေးတို့မှာမှ အဆင်မပြေဘဲ
ကူညီရမှာပေါ့’

ဦးအောင်ထွန်းသည် တင်ပျဉ်ခွေထားသော ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်
အသံချိုချိုနှင့် ပြောသည်။

‘ဦးလေးအလုပ်က အဆင်ပြေမယ်ဖြစ်လိုက် မဖြစ်လိုက်နဲ့ နေရာကို
မကျပါဘူးကွယ်၊ မောင်မင်းယဉ် ဝပ်ရှော့ထောင်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့
ဦးလေးတတ်တဲ့ပညာနဲ့ အလုပ်အကိုင် တစ်ခါတည်း နေရာကျသွားပြီး အစစ
အကုန်အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် အားခဲ နေတာပဲကွယ်’

မင်းယဉ်သည် ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်ရှားလာသည်။ သတိလက်လွတ်
လှုပ်ရှားပြီးနောက် ပြန်၍ ငြိမ်သက်လျက် ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

‘အလုပ်ကဖြစ်တော့ ဖြစ်မှာပါပဲဦးလေး၊ ခက်တာက ကျွန်တော့်အစ်မက
ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပဲ ပြန်နေခိုင်းနေတယ်၊ ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်မှာကြိုက်ပုံမရဘူး၊ ယောက်ဖကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘာမှ
စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကပျက် ယပျက် ချည်းပဲ၊ အခု ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အိမ် က
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပိုင်တဲ့အိမ်ပါ’

ဦးထွန်းအောင်သည် တင်ပျဉ်ခွေထားသောဒူးကို တစ်ဖက်ထောင်၍
စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာကာ စူးရှသော မျက်လုံးဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ကျောင်းလည်း ပြန်မနေချင်တော့ပါဘူး
ကျွန်တော့်အကြံအစည်က ဒီအိမ်အတွက် အမွေခွဲယူတဲ့သဘောနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်၊
အမွေခွဲခိုင်းပြီး၊ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ဖို့၊ ဝပ်ရှော့ထောင်ဖို့၊ ငွေတောင်းဖို့
စဉ်းစားနေတာပဲ’

ဦးအောင်ထွန်း၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုံးသွားကာ စိတ်ကြိုက်တွေ့ဟန်၊

သူ့နှုတ်ကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီးမှ အားရှိပါးရှိပြောသည်။

‘ဟာ... ကောင်းတာပေါ့၊ ကျောင်းပြန်မနေချင်မျှတော့
အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့ကွ၊ နို့... မောင်မင်းယဉ်ကို အမွေခွဲဝေအမ်းဖို့ သူတို့မှာ
ငွေအဆင်သင့်ရှိရဲ့လား’

‘ကျွန်တော့်အစ်မမှာ ငွေအဆင်သင့် ရှိမရှိ ကျွန်တော်မသိဘူး၊
ယောက်ဖကတော့ ငွေအမ်းမယ်ဆိုရင် အမ်းနိုင်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊
သူ့မိဘတွေဆုံးတော့ အမွေတွေ သူတစ်ယောက်တည်း ရလိုက်တယ်’

‘ဟာ... ဒီလိုဆိုရင် နီးစပ်တာပေါ့၊ ပြောကြည့်ပေါ့ကွာ၊
အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဖြစ်မှပဲ မင်းစိတ်ကြိုက် အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်လား၊
မင်းအဖေဆုံးတုန်းကကော ငွေမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးလား’

ဦးအောင်ထွန်း ပြောပုံဆိုပုံကို မင်းယဉ်တယ်မကြိုက်လှ၊ မိမိအတွင်းရေး
အကုန်သိချင်စိတ်ရှိမှန်း သိသဖြင့် အမေးအမြန်းထူသည်ဟု စိတ်ထဲ၌
ထောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်သွားသည်။

‘ငွေထားခဲ့ မထားခဲ့ ဒါလောက်အထိတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊
ရှိသလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်သိတာက အိမ်ပဲသိတယ်’

‘မောင်မင်းယဉ် ယောက်ဖက ဝင်ငွေ တောတော်ရှိသလား’

‘ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသုံးအစွဲ စနစ်တကျနဲ့ သိပ်စေ့စပ်တယ်၊
လူကပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် လူမျိုးပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့တော့
ဘယ်တော့မှ မျက်နှောကြော မတည့်ဘူး’

အခန်းထဲမှ မချောရီသည် အင်္ကျီဝတ်ရင်း အပြင်ဘက်မှ
ပြောနေသံများကို နားစွင့် နားထောင်နေသည်။

‘မင်းအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာတော့ ဦးလေးက သဘောကျတယ်ကွာ၊

မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ဦးလေးက ကိုယ့်တူကိုယ့်သားလေးလိုလည်း ခင်တယ်၊ မင်းမှာ
စိတ်ကောင်းရှိတာကို သဘောကျနေတာပါ။ ဝပ်ရှော့ထောင်မယ့်
သတင်းကြားကတည်းက သတင်းကောင်းမို့ ဝမ်းသာနေရသကွာ’

မင်းယဉ်၏ ခေါင်းသည် ငိုက်လျက် ဖျာစွန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
သူ့သမီးကိုလိုချင်၍ သူ့အဖေအကြိုက် အလိုက်အထိုက် သူကနူးခဲ့ရာတွင်
သူ့အစီအစဉ် အတည်ဖြစ်ရန် သူ့ကို ပြန်ချည်၍ နေမှန်း ရိပ်စားမိသည့်အတွက်
စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစမကို ရအောင် ပြောမှပဲဟု သူ့စိတ်ထဲ၌
တွေးနေသည်။

‘ဦးလေး... ဝပ်ရှော့ထောင်ရင် အရင်းအနှီး ဘယ်လောက်လိုသလဲ’

မင်းယဉ်က သိချင်၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘အစမှာ နှစ်ထောင်သုံးထောင်လေလော်ကရှိရင် ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊
ငွေသာရပါစေ၊ ဦးလေး အားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်’

မင်းယဉ်ကပြုံး၍ ‘ကြိုးစားမယ် ဦးလေးရာ’ ဆိုလိုက်သည်။

ဦးအောင်ထွန်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ ပြုံးကာ
ရှေ့ဆက်ပြောသည်။

‘ဦးလေးမှာ သမီးပျိုလေးရှိတော့ မောင်မင်းယဉ်ဝင်တာ ထွက်တာ
အနီးအနားက သိပ်ပြီးတော့ အမေးအမြန်းထူကြတယ်၊ ဂရုတော့မစိုက်ပါဘူး၊
ခေါင်းရင်းအိမ်က ကောင်လေးတွေက လည်း မလစ်နဲ့၊ လစ်ရင် ချောရီကိုနောက်တီး
နောက်တောက် လုပ်ကြတယ်၊ ချောရီအိမ်ထားပြီး ဦးလေးဘယ်မှ
ထွက်မသွားဝံ့သလောက်ဖြစ်နေတယ်ကွယ်’

မချောရီသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး မင်းယဉ်ကို လှပစွာ
ပြုံးပြလိုက်သည်။ မချောရီ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းယဉ်၏

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ချမ်းမြေ့သာယာမှု အပေါင်းတို့ဖြင့် လွမ်းဖုံးလိုက်သကဲ့သို့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အေးမြသွားသည်။

‘ကဲ... မင်းတို့မောင်နှမ စကားပြောကြဦး၊ မီးဖိုပျက်လို့ မီးဖိုထဲမှာ ဦးလေးပြင်နေတာ မပြီးသေးဘူး’

ဦးအောင်ထွန်း နေရာမှထ၍ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။
မချောရီသည် သူ့အဖေနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကိုယ့်တို့ကိစ္စ ဦးလေးဘာပြောသေးသလဲ၊ သဘောတူသတဲ့လား’

မင်းယဉ်ကလေသံဖြင့် တီးတိုးလှမ်းမေးသည်။

‘ဖေ့ကို ဖွင့်ပြေပြတော့ အဖေက သဘောတော့ကျပါရဲ့၊ မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါ၊ မဆိုးပါဘူး၊ စဉ်းစားဦးမယ်ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

မချောရီက မေးပြီးပြီးပြီးကလေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ၊ သိထားရတာ ပေါ့၊ ရီကော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ် ထားသလဲ’

‘ဒါအတွက်က မောင့်အပေါ် အများဆုံးတည်နေတာပဲလေ၊
မောင့်အလုပ်အကိုင်ကော နေရာကျမှာလား’

မချောရီကို တွေ့ရ၍ တမြဲတရှိန်းရှိန်းဖြင့်
ဘဝင်စိမ့်အောင်ကြည်နှူးနေသာ မင်းယဉ်၏ မျက်နှာသည် တစ်ခါတည်းနှင့်
လေးလံညိုမှောင် သွားသည်။

သူ့သမီးချစ်၍ သူ့အဖေအကြိုက်လိုက်ကာ ဝပ်ရှေ့ထောင်ပါမိညဟု
မက်လုံးပေး နေရသည်။ ဝပ်ရှေ့ထောင်မပေးမချင်း သူ့သမီးနှင့် ပေးစားရန်
လိုက်လျောခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ဘဲ ကြိုးရှည်နှင့် လှန်ထားမှန်း သိသည့်အတွက်
ထပ်မံရင်လေးသွားသည်။

‘ချော်ရီနဲ့ နီးချင်ရင် မောင်ကဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ အဖေစိတ်လည်း ဒီလောက်ဆို မောင်ရိပ်မိရောပေါ့။ အလုပ်အကိုင်ဖြစ်ရင် အဖေ ပေးစားမှာပဲ’

အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု၊ အဖေပြီးမှ ပြီးမည့်သမီး၊ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြောင်း မင်းယဉ်သီစေရန် မချောရီက ပေါ်ထင်အောင် ပြထားသည်။

‘အလုပ်မဖြစ်ရင်ကော’

မင်းယဉ်က ထပ်ကွန့်လိုက်သည်။

‘မဖြစ်ရင် ချောရီကို မောင်တကယ်မချစ်လို့သာပေါ့’

ဆည်းဆာရောင်ထဲ၌ ဝင်းလှနေသော မချောရီ၏ မျက်နှာကလေးကို တစ်ဝစိုက်လျက် ကြည့် နေသည်။ ထိုမျက်နှာကလေးကိုမက်၍ ထိုမျက်နှာကလေးမှအပ အခြားဘာကိုမျှ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု မရှိနိုင်တော့ဘဲ ‘မောင်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ့မယ်’ ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

ဦးအောင်ထွန်းသည် မီးဖိုထဲမှ ပြန်ထွက်လာကာ ‘သမီး... မီးစာရှိသေးသလား’ မေးလိုက်သည်။

‘မရှိဘူး၊ ကုန်ပြီအဖေ’

‘နို့... မီးစာမရှိရင် ညစာဘာနဲ့ချက်မလဲဟ’

ဦးအောင်ထွန်းသည် ပြောပြီးမင်းယဉ်ဘက်သို့မျက်လုံး ပြောင်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ် ဦးလေး’

မင်းယဉ်က ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ကိုမင်းယဉ်သွားရင် ကျွန်မလည်းလိုက်သွားချင်တယ်အဖေ၊ ဈေးဆိုင်က

ဒေါ်ကျင်မြိုင်က သမီးတို့အတွက် ခွဲတမ်းယောက်ျား လုံချည်တစ်ထည်ပေါက်တာ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ခဏစိုက် ဝယ်ထားတာ သွားယူမယ်နော်အဖေ’

မချောရီက ပြောပြီးထ၍ ရပ်လိုက်သည်။

‘နေစမ်းပါဦးဟ၊ အဖေမှာ ပိုက်ဆံမရှိသေးပါဘူး၊ မယူပါနဲ့ဦး’

ခဏမျှ မင်းယဉ်သည် ငေးနေ၏။ ထို့နောက် မချောရီကို ‘လုံချည်က ဘယ်လောက်လဲ’ လှမ်းမေးသည်။

‘တစ်ထည်တည်းပါ၊ တစ်ဆယ်နဲ့ငါးဆယ်ပြားပါ’

မချောရီက မမပွင့်တပွင့်ပြောလျက် ပြန်၍ မထိုင်ချင့် ထိုင်ချင့် ထိုင်လိုက်သည်။

‘လာလေလိုက်ခဲ့၊ ကိုယ့်မှာ ဒါလောက်တော့ ပါပါတယ် ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ ယူခဲ့မယ်’

မင်းယဉ်က တစ်ဆက်တည်း ဦးအောင်ထွန်း ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

‘အားနာစရာကြီး မောင်မင်းယဉ်ရယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို အားမနာတတ်ဘူး၊ ခက်တယ်... ခက်တယ်’

‘ဟာ... ဦးလေးကလည်း၊ အားမနာပါနဲ့ဆို လာလေ... ရီရီလိုက်ခဲ့’

မင်းယဉ်နှင့် မချောရီတို့သည် အိမ်ပေါ်မှအတူ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်ဆစ်ချိုး၌ ချိုးကွေ့လျက် ဈေးဆိုင်ဘက်သို့ သွားကြသည်။ ဈေးဆိုင်၌ လုံချည်နှင့် မီးစာဖိုးပါ မင်းယဉ်ကငွေ ထုတ်ပေးသည်။

ဈေးဆိုင်ကအထွက် လာလမ်းအတိုင်း မပြန်ကြဘဲ လူသူရှင်းသော ဝါးရုံလမ်းကြားလေး ဘက်မလက်ချင်းတွဲကာ ချစ်တင်းစကားပြော၍ ကွေ့လျှောက်ပြန်လာကြစဉ် လမ်းဆုံတစ်ဖက်မှ လမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာသော နှောင်းငယ်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့ကြသည်။

နှောင်းငယ်မှာ ကျောင်းဂါဝန်နှင့် လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ခပ်စိုက်စိုက်
လျှောက်လာသည်။ မင်းယဉ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း အံ့သြကြီးစွာဖြင့်
ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

‘ဟ... နှောင်းငယ်၊ ဒီလမ်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ
ဟင်’

မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်၏ ပခုံးကိုဆွဲဖက် မေးပြီးမှ ‘ဒါအိမ်နားက
မောင့် ညီမလေးလေ’ ဟု မချောရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

နှောင်းငယ်သည် ကြည့်တိကြောင်တောင် ဖြစ်နေလျက်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာ ကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီလမ်းထဲက မိုးမိုးတို့အိမ်ကို စာအုပ်သွားပေးမလို့၊ ဒီနေ့သူ
ကျောင်းမတက်ဘူး’

‘မိုးမိုးတို့အိမ်လား၊ ငါလာတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒီအချိန်
ကျူရှင်သွားရောပေါ့၊ မနက်ကျမှပေး၊ လာ... လာ ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့’

လမ်းထဲတွင် နှောင်းငယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်အတွက်
စိတ်မချ၍ မင်းယဉ်က ဆွဲခေါ်လာသည်။ နှောင်းငယ်သည် မချောရီနှင့်အတူ
ယှဉ်မလျှောက်ဘဲ တစ်ဖက်မှ မင်းယဉ်နှင့် ကပ်လျှောက်လိုက်လာသည်။

‘နှောင်းငယ်... သူ့ကိုသိလား’

မင်းယဉ်က မလုံဘိသကဲ့သို့ ပြုံးဖြဖြနှင့် ပြောသည်။

မချောရီ၏ မျက်နှာကို နှောင်းငယ်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ
ရှက်ပြီးကလေးဖြင့် သူ့ခေါင်းကလေးကို သွက်သွက် ခါပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါ နှောင်းငယ်ရဲ့ မမပဲ၊ အစ်ကိုရည်းစားမှတ်ထား ဘယ်သူမှ
မပြောနဲ့နော်၊ ပြောရင်တော့ အသိပဲ’

မချောရီနှင့် လက်တွဲ၍ လျှောက်လာကတ်ညးက နှောင်းငယ်က ရညးစားမှန် ရိပ်မိသည်။ မဖုံးမကွယ် ရညးစားဟုဆို၍ မချောရီ၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်လျက် နှောင်းငယ် တစ်ချက် ခိုးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မချောရီက ပြုံးပြသည်။

ဦးအောင်ထွန်းသည် အိမ်ကလေးထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ မင်းယဉ်တို့ အပြန်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။ မင်းယဉ်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ပေါ်အတက်၊ လူပို တစ်ယောက်ပါလာသည့်အတွက် မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါ ကိုမင်းယဉ် ညီမလေးတဲ့အဖေ’

‘ဟင်... မင်းတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်ဆို’

မချောရီကနှောင်းငယ်၊ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မင်းယဉ်သည် ဝင်မလာဘဲ ဦးအောင်ထွန်းကို ဖြေရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်လျက်ပါ၊ သွေးလိုသားလို အရင်းအချာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့် လက်ပေါ်မှာ သူကြီးလာတာ၊ သူ့မှာ အဖေအမေ မရှိဘူး၊ အဘိုးအဘွားပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ သူ့အဘိုးအဘွားနဲ့ သိပ်ချစ်တဲ့ အိမ်နီးချင်းပဲ သူ့ကို လမ်းမှာ တွေ့လို့ခေါ်လာခဲ့ရတယ်’

‘ဪ... ဟုတ်သလား’

ဦးအောင်ထွန်းကပြောပြီး နှောင်းငယ်၊ လှည့်ပြုံးပြကာ မချောရီလက်ထဲ၌ ကိုင်လာသော မီးစာထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ဦးအောင်ထွန်းသွားမှ မင်းယဉ်သည် နှောင်းငယ်နား၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မချောရီကိုပြုံး၍ မျက်စိတစ်ဖက်ပိတ်ပြသည်။

‘နှောင်းငယ်... ပြောစမ်း၊ မမက လှရဲ့လား’

နှောင်းငယ် အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးရယ်၍ နေသည်။

‘မလှလို့လား... ဟင်’

နှောင်းငယ်ကို မချောရီက ပြုံးမေးလိုက်သည်။

မချောရီက အသားကဖြူဖြူ၊ နှာတံစင်းကလေးနှင့်
လုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်သည်။

‘မမကလှပါတယ်၊ အစ်ကိုထက်တောင် လှပါသေးတယ်’

မင်းယဉ်နှင့် မချောရီတို့ သဘောကျစွာ ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြသည်။

နှောင်းငယ်မှာ ငြိမ်သက်သွားကာ မျက်တောင်ကလေးတဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍
မချောရီတို့၏ အိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

အမိုး၊ အကာ၊ အခင်းနှင့်မို့ အိမ်ဟုခေါ်ရသော အိမ်အို
အိမ်စုတ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ်၌ ဖျာတစ်ချပ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်
အဟောင်းတစ်လုံးကလွဲ၍ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ။ ဝါးထရံ နှင့် အခန်းခြားကာထားသော
နောက်ခန်း၌ အိပ်ရာ၊ စားအိုးစားခွက်ကလွဲ၍ ဘာမျှရှိမည်မထင်။ သူတို့ပိုင်
ပစ္စည်းများစု၍ သုံးဘီးကားပေါ်တင်သွားလျှင် ချောင်ချောင်ကလေး ပါသွားမှာပဲဟု
နှောင်းငယ်အတွေးနှင့် နှောင်းငယ်ငြိမ်သက်နေသည်။

‘အစ်ကိုပြန်မယ်၊ အဘွားမျှော်နေမှာ’

မချောရီက တားသည်။

‘နေပါဦးကွယ့်... အဖေမီးဖိုပြီနေတယ်၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့
လက်ဖက်စားသွားပါဦး’

‘မစားတော့ဘူး မမရယ်’

နှောင်းငယ်က ငြင်းဆန်ကာ ထလိုက်သည်။

အိမ်သို့ပအပြန်လမ်းတွင် နှောင်းငယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်မော၍
အတောမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

‘အစ်ကိုက လက်စသတ်တော့ နောက်ပိုးကြီး၊ ဟင်း... လူမိသွားပြီ၊
အဘွားကို ပြန်ကိုပြောမယ်’

‘ဟ.. ဟ.. မပြောနဲ့ နှောင်းငယ်ရာ၊ တော်တော်ကြာ ဟိုဘက်အိမ်ကူးပြီး
သွားပြောလို့ အစ်ကိုကို ဖျက်ကြ ဆူကြဦးမယ်၊ အစ်ကိုကို တကယ်ချစ်ရင်
နှောင်းငယ် မပြောရဘူးနော်’

‘ဟင်း... ဟင်း’

နှောင်ငယ် ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ရယ်သံမှာ လှောင်ပြောင်သရော်သော
ရယ်သံမျိုးဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုက ကျောင်းလည်းမနေ အလုပ်လည်းမရှိဘဲနဲ့
မိန်းမယူချင်နေပြီလား၊ တော်တော် ခက်တဲ့ အစ်ကို’

‘အလုပ်မရှိတာနဲ့ပဲ ရည်းစားမထားရဘူးလား... ဟ’

မင်းယဉ်သည် တဟားဟားရယ်မော်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုဟာက ရည်းစားထားရုံ သက်သက်လား’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ယူမှာပေါ့ကွ’

‘ယူရအောင် အစ်ကိုမှာ ဘာအလုပ်အကိုင်ရှိလို့လဲ၊ ဘာလုပ်ကိုင်
ကျွေးမှာလဲ၊ ဟိုက ဆင်းရဲလိုက်တာဖွတ်ပဲ၊ တွေ့မှတွေ့ တတ်တယ်’

နှောင်းငယ်သည် မာန်မဲလျက် သူ့စိတ်ထဲရှိသလို မကျေမနပ်
စွတ်ပြောသည်။

‘မမ အဖေမျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ သူတို့ ဘာအလုပ် လုပ်ကြသလဲဟင်’

‘ဖွတ်တဲ့... ဟား... ဟား ... ဟား’

မင်းယဉ်က ပြောပြီးရယ်မောလေသည်။

နှောင်းငယ်သည် စဉ်းစဉ်းစားစား မျက်နှာကလေးဖြင့် စစ်မေးနေပြန်သည်။

‘သူ့အဖေက အခုတော့အလုပ်မရှိဘူး၊ အရင်တုန်းက ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ အလုပ် လုပ်တယ်’

‘အစ်ကိုနဲ့သိတာ ကြာပြီလား’

‘သူ့အဖေနဲ့ သိတာတော့ကြာပြီ၊ အရင်သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝပ်ရှော့မှာ အိမ်ကကား ပြင်တုန်းက တွေ့ကြပြီး သိကြခင်ကြတာ၊ ဒီဘက်ပြောင်းလာပြီး ဒီမှာ ပြန်တွေ့ကြတာတော့ မကြာ သေးဘူး ဆိုပါတော့’

‘သိပ်ဖြင့်မကြာသေးပဲနဲ့ သူ့သမီးကို မြင်မြင်ချင်း အစ်ကိုက ကြိုက်ကရောလား’

‘ဆင်းရဲပေမယ့် လှပါတယ်ဟ၊ မလှဘူးလား၊ ရိုးတယ်၊ စိတ်သဘောကောင်းတယ်၊ သနားစရာပါ’

‘အံ့မယ်... အံ့မယ်... ကိုယ့်ငါးချဉ်များ ချဉ်နေလိုက်တာ’ နှောင်းငယ်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် အပြစ်တင် ပြောဆိုပုံကို မင်းယဉ်က သဘောကျစွာ တဝါးဝါး ဟားဟားရယ်ကာ နှောင်းငယ်တို့ ခြံထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ မင်းယဉ်သည် အိမ်ပေါ် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အဘွားဒေါ်လှရင် ရှိရာ သို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘အဘွားရေ... ဆာတယ်... ဆာတယ်’